

OVER COUNTRY WEST V

ROADS DOOR VIRGINIA

COUNTRY ROADS, TAKE ME HOME
TO THE PLACE I BELONG
WEST VIRGINIA, MOUNTAIN MAMA
TAKE ME HOME, COUNTRY ROADS

Over backroads, country roads en byways stuurt Hans Avontuur zijn Harley-Davidson Road Glide door West Virginia. Het is een droomreis zonder toppers als de Grand Canyon of Monument Valley. De eenvoud regeert. Rijden door een filmdecor met ghost towns en kleine dorpen, eten bij ouderwetse diners en bier drinken met gewone Amerikanen.

Tekst en fotografie
Hans Avontuur

Route 60 volgt de loop van de New River. Stroomopwaarts. De Harley-Davidson Road Glide beweegt soepel mee op het ritme van de bochten in de rivier. Terwijl de twee cilinders machtig stampen, klimt de weg geruisloos omhoog. Huizen en bedrijven maken plaats voor rotsen en vergezichten. Dan staat daar plotseling The Mystery Hole, zo'n typisch Amerikaanse roadside attraction uit de jaren zeventig.

Nee, we verklappen niet wat het precies is. Oké, tipje van de sluier. Het is een soort kermisattractie, mix van spookhuis en spiegelpaleis, die een loopje neemt met de werkelijkheid. Het voelt als een stunt in een oude James Bond-film. Het is zo doorzichtig dat het leuk wordt, vintage. Hoe dan ook, de plek zou vreemde dingen doen met de mens. En dat zal even later nog blijken...

Voor ik naar één van de ghost towns van New River rijd, wil ik eerst mijn hotelkamer veiligstellen in Hawks Nest State Park Lodge met droomuitzicht op de rivier, honderden meters diep in de vallei. Motor

op de jiffy, contact af en naar de receptie. Maar... waar zijn de sleutels om het contact van de motor te vergrendelen?

Ik kan maar één scenario bedenken. The Mystery Hole. De sleutels zijn daar uit mijn jack gevallen, hebben op de grond gelegen en dus dichtbij genoeg om het keyless startsysteem te activeren. Superfijn systeem, maar de sleutels hoeven dus niet per se in je jack of broek te zitten. Een parkranger rijdt me met zijn jeep terug en jawel, precies op de plek waar de Harley stond, vind ik de sleutels terug. 'You see', zegt de man. 'The Mystery Hole played you a trick...' Terug in het zadel, de sleutels veilig achter een rits, verlaat ik Route 60 voor een kleiner weggetje, dicht bij het ravijn. Af en toe is er uitzicht. De mooiste is die op de New River Bridge, een prachtige stalen boogbrug die de reistijd tussen beide oevers in de jaren zeventig met 45 minuten heeft verkort. Er is een bezoekerscentrum en een trap naar een platform voor perfect zicht. Wow. Vakwerk. De Eiffeltoren op de zijkant.

Het onvermijdelijke

Aan de overkant rijd ik met een boog om Fayetteville heen en neem een afslag die me omlaag

brengt. De wereld wordt stiller en stiller. Op de bodem van de vallei opent het landschap en neem ik een tweede, veel kleinere brug naar Thurmond, ooit het glorieuze centrum van een mijnstreek met meer kolenvracht dan grote steden als Cincinnati en Richmond.

In 1910 werden in Thurmond meer dan 75.000 treinpassagiers geteld. Bijna allemaal genoten zij van het levendige stadje met zijn hotels, saloons, restaurants en bioscoop. Toen de vraag naar kolen afnam, stortte de economie en de welvaart helemaal in. Wat rest is een spookstad, waar slechts een deel van Main Street bewaard is gebleven. Een echte weg ligt er niet meer, maar ik stuur de Harley toch even langs de bank en het postkantoor.

De gps leidt me over een gravelweg langs het water. Gravel. Dat had ik toch uitgevinkt bij de routeopties? Geen nood. Eerder gebeurde het ook al even, maar dan werd het na honderd, tweehonderd meter weer gewoon een verharde weg. Nu dus niet. Bovendien gaat het omhoog, wordt het nat en verandert gravel in een country road met modder en enorme gladde keien. Keren is hier onmogelijk. Doorrijden, niet stoppen en hopen op het beste.

Aan het bordje 'Rough Road' dat ik passeer is niets

gelogen. Perfect terrein voor de Pan America, niet voor de Road Glide. Het onvermijdelijke gebeurt. Het voorwiel schuift weg op een spekgladde kei en 300 kilogram staal gaat rechtsaf richting afgrond. Precies op tijd leg ik de motor op zijn beugels. Met een pak koeken en een fles water uit de motorkoffer – de bovenste kan gelukkig open – verzamel ik nieuwe energie om het zwaargewicht rechtop te zetten. Dat lukt wonder o wonder in één keer. Ik laat de gps zoeken naar verharde weg. Nog één mile. 1.600 meter. Met een bloedend scheenbeen bereiken de motor en ik Route 41. Het asfalt rijdt hemels. Zo glad, zo strak, zo fijn!

90 miljoen ton

Met classic rock of country op de boordradio hoef je in West Virginia nooit lang te wachten op John Denvers klassieker 'Take me home, country roads'. Het refrein kan ik meezingen, maar sommige teksten zijn me tot nu toe altijd ontgaan. Rijdend door de voormalige kolenpot van deze zuidelijke staat begrijp ik plotseling ook de verwijzingen naar de mijnbouw.

All my memories gather 'round her
Miner's lady, stranger to blue water
Dark and dusty, painted on the sky
Misty taste of moonshine, teardrop in my eye

Ik bezoek het mijnbouwmuseum in Beckley, passeer onderweg gesloten mijnen, warenhuizen en spoorlijnen. Ook zie ik de vervallen huisjes die vroeger door mijnwerkers zijn bewoond. Hun aantal steeg van 3.701 in 1880 tot 90.000 in 1917. Zij haalden dat jaar 90 miljoen ton kolen uit de grond. Niet zonder gevaar. Explosies en ingestorte gangen kostten honderden mijnwerkers het leven. Het was de prijs voor economische groei en trots. Over een smal weggetje daal ik voor de schemering af naar nog een ghost town: Nuttallburg. Met de hand van het gas en de voet bij de rem, gaat het

- ① Overnachten in het jongste nationale park van Amerika.
- ② Ghost town Nuttallburg.
- ③ Boerderijen domineren het heuvelland.
- ④ Op het platteland houden ze van Donald.
- ⑤ Sheriff-verkiezing, een groot ding in West Virginia.
- ⑥ Ghost town Thurmond.

Doorrijden, niet stoppen en hopen op het beste.

Ik laat de Harley heerlijk door de bochten lopen.

door een kloof met steile rotswanden en watervallen naar beneden. Daar stuit ik op de fundamenten van huizen en kerken, en op de roestige herinneringen aan de mijnbouwgeschiedenis zoals een lange transportbaan die de karretjes met kolen van de mijn naar de spoorlijn vervoerde.

In dit stadje woonden de zwarte en witte mijnwerkers gescheiden van elkaar, terwijl ze onder de grond schouder aan schouder stonden. Het is een geruststellend idee dat de tijd geen onderscheid maakt. Van de villa van eigenaar John Nuttall is net zo weinig over als van de huizen van de zwarte arbeiders.

Terug uit de kloof stuur ik de Harley naar Route 60. Ik laat de machine heerlijk door de bochten lopen. Zonder moeite. En op de rechte stukken geef ik gas. Het plan om voor het donker terug in de lodge te zijn mislukt. Voor de maaltijd parkeer ik bij Dixie's Drive-In. Vanaf de picknicktafel kijk ik uit op een hemel die staalblauw kleurt. Het licht van de maan glinstert in het chroom van de Road Glide.

Onbekende soldaten

Het asfalt krult door frisgroene heuvels. Weg van de New River. Herinneringen aan de mijnbouw worden zeldzamer. Ik geef de Harley-Davidson de vrije

① Geen druppel te krijgen.

② Door de voorruit van een Pontiac Star Chief.

hand om ontspannen te cruisen. Tot aan een perfecte koffie in het Wild Bean Café in Lewisburg, een klein stadje dat altijd hoog scoort op Amerikaanse lijstjes van cool small towns en small arts towns. En ja, het is er leuk en charmant met achttiende- en negentiende-eeuwse huizen, sfeervolle winkels en restaurants. Tijdens de Amerikaanse burgeroorlog tussen noord en zuid was het hier minder gezellig. Ik bezoek de begraafplaats waar 95 onbekende soldaten van het zuidelijke leger liggen.

Voor ik Lewisburg verlaat, rijd ik de Harley-Davidson nog even langs Jim's Drive-In, een iconisch restaurant dat al meer dan zestig jaar bestaat en sinds de jaren negentig het domein is van de familie

3

4

© De grootste ijzeren boogbrug van Amerika.
 © Drie generaties in de keuken van Jim's Drive In.
 © Dineren aan de kant van de weg.
 © Mijnbouwmuseum in Beckley.

6

5

Massie. Oma Kathy is 72 jaar oud maar staat nog geregeld veertien uur achter elkaar in de keuken. Ondanks de opmars van grote ketens, blijft het hamburgerrestaurant populair. 'Jim's Drive-In hoort bij Lewisburg', zegt Kathy, terwijl ze stug doorwerkt. 'Iedereen heeft zijn eigen verhaal bij Jim's. Sommigen kwamen hier met hun ouders een ijsje halen, anderen spraken af met hun highschool liefje.'

1

Dat geldt ook voor Kathy zelf. In 1968 ontmoette ze haar man Doug bij Jim's Drive-In, toen ze aan het werk was als curb girl, de serveerster die de bestelling bij het autoraam noteert en bezorgt. In de jaren negentig namen ze samen het bedrijf over. Doug is inmiddels overleden, maar Kathy schilt en snijdt op een goede dag nog altijd 75 kilo aardappelen: 'Yes, we kill our own potatoes.'

Langzaam laat Lewisburg me los. De Harley-Davidson cruist tevreden door steeds leger land. Soms staat er een vervallen huisje langs de weg, soms een prachtig gerenoveerde boerderij met paarden. Ik volg de Seneca Skyway, een bijna vijfhonderd kilometer lange route door de Potomac Highlands. Het is groots genieten. Van de bossen, rivieren, rotsformaties (Seneca Rocks), cruisen op de Harley-Davidson Road Glide én van de terloopse ontmoetingen met locals zoals de voormalige autocoureur Fred Whitelaw – 'ik heb ook 37 motorfietsen gehad'. In een garage met Trump-vlag prepareert hij samen met zijn vriend Dave een Chevrolet voor classic ovalraces. 'Ha, ha, ja dit is gewoon Amerika. Hier ontmoet je rednecks zoals wij. Valt best mee, hè? We are good people, right?'

Het is niet ver meer naar mijn bed in de Billy Motel in het plaatsje Davis. De zon zakt achter de Potomac Highlands en kleurt de lucht zachtroze. Ik schakel op voor de laatste kilometers.

I hear her voice in the mornin' hours, she calls me
The radio reminds me of my home far away
Driving down the road, I get a feelin'
That I should have been home yesterday
Yesterday

- Ⓞ Clint Eastwood kan elk moment komen aanrijden, te paard.
- Ⓞ Iron horse op twee wielen.
- Ⓞ Ouderwets motel nieuwe stijl.
- Ⓞ Zo kun je ook reclame maken.
- Ⓞ Biertje voor het motel.
- Ⓞ Zuidelijk ontbijt.

2

BACKROADS, BYWAYS EN COUNTRY ROADS

Natuurlijk ga je niet alleen voor een rit door de kolenpot van West Virginia naar Amerika. Je kunt de reis eenvoudig combineren en verlengen met mooi routes in de omliggende staten, die ook de schoonheid van hun kleine weggetjes hebben ontdekt. Vroeger was je voor een dergelijke roadtrip aangewezen op een heleboel gepuzzel, nu staan er steeds meer kant-en-klare routes op de websites van toeristische organisaties. In de Appalachen hebben ze er zelfs een speciaal platform voor: appalachianbackroads.com, met veertien routes die namen dragen als Black Snake, Heartbreaker en Bootlegger. Kijk voor meer inspiratie op kentuckytourism.com, tnvacation.com, virginia.org, visitnc.com, wvtourism.com.

REISINFORMATIE

De reis

West Virginia is vanuit Nederland goed bereikbaar via Washington D.C. Wij vlogen met United Airlines (united.com) vanaf Amsterdam. Ticketprijzen variëren enorm. Voor het najaar vonden wij retourvluchten vanaf zo'n € 450,-.

Motor huren

Er zijn verschillende opties. Kwestie van googelen. Wij namen een Harley-Davidson Road Glide mee bij Eagle Rider. Prijzen schommelen aan de hand van vraag en aanbod, maar reken op € 150,- tot € 200,- per dag, inclusief basic verzekeringen.

Goed slapen

- Hawks Nest State Park Lodge

De comfortabele lodge ligt midden in de natuur van het New River Gorge National Park, het jongste nationale park van Amerika. Een groot deel van de kamers heeft uitzicht op de kloof.

Info: wvstateparks.com

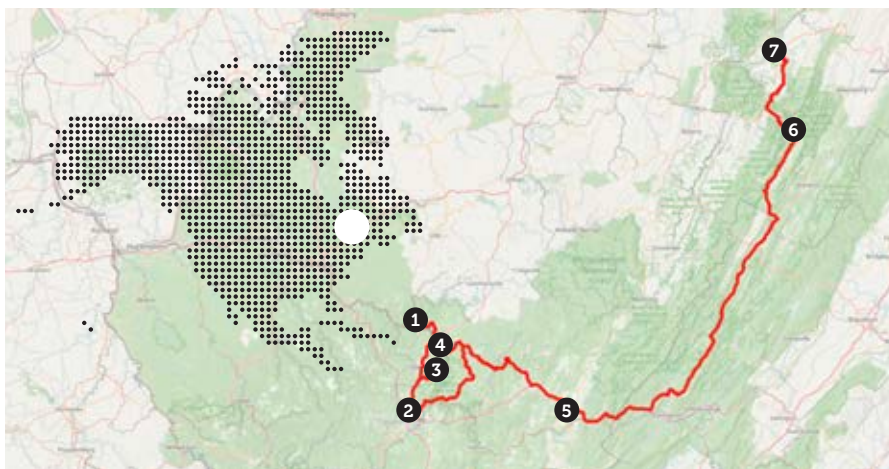
- The Billy Motel

Authentieke motor lodge meets urban chique. The Billy Motel – hillbilly fabulous – is de hedendaagse variant op het klassieke motel.

Info: thebillymotel.com

Meer informatie

Kijk op de volgende websites: wvtourism.com, travelsouth.visittheusa.com.

- 1 Start 2 Coalmine Museum Beckley 3 Thurmond 4 Nuttallburg
5 Confederate Cemetery 6 Seneca Rocks 7 Finish

Reisduur: 2 dagen • Gereden route: 481 km

www.motor.nl/route/smalltown.zip

Na het invoeren van de URL wordt de route direct gedownload. Je kunt 'm terugvinden in de downloadmap op je computer.